

SVATÁ HORA

ČÍSLO 3 • 2007

Rozhovor s Arthurem Bienere I.

Okénko Matice Svatohorské

Pouť Radia Proglas

Dobrá kniha - Una vita con Karol

Dar chudé vdovy

Svatosti - milníky na cestě k Bohu II.

OBSAH

Úvodník

Moc slova **3**

Naše pravidelné otazníky

Rozhovor s Arthurem Bienerem I. **4**

Zprávy

Zprávy ze Svaté Hory **11**

Opravy na Svaté Hoře **12**

6. arcidiecézní pouť za povolání **13**

Pouť Radia Proglas a TV Noe **14**

On-line kamera **16**

Okénko Matice Svatohorské **16**

Spiritualita

Dobrá kniha – Una vita con Karol **18**

Dar chudé vdovy **19**

Svátosti – milníky na cestě k Bohu II. **22**

Informace

Bohoslužby, exercicie, úřední hodiny **24**

Moc slova

Asi celý národ sledoval nedávnou návštěvu prezidenta USA G. W. Bushe v Praze. Samozřejmě – mnozí nadávali, mnozí si libovali. Přiznám se, že se mi jeho návštěva líbila. Jednak mám instinktivní nedůvěru ke směru na východ a instinktivní důvěru ke směru západnímu, stejně jako mám raději pravou než levou stranu. Je to dáno výchovou a minulostí, kterou jsme všichni před lety prožívali. Zároveň mě udivila, a to v dobrém slova smyslu, „paráda“, která kolem Bushovy návštěvy byla. Od impozantního Air Force One až k tomu, že si všichni naši mocní byli vědomi výjimečnosti okamžiku. Zdálo se mi dokonce, že se naši představitelé na těch pár hodin více jeví jako jedna parta, když je požil společný respekt k tak významné osobnosti. Najednou přestaly platit stranické nálepky a začala mít svou váhu profesionalita, symbolizovaná dýmku ministra zahraničí Karla Schwarzenberga. Kéž by tomu tak bylo i po odjezdu amerického prezidenta. Velmi by to naší zemi prospělo.

Každé slovo a každý pohyb vzácného návštěvníka sledovaly sdělovací prostředky. Měl jsem možnost sledovat alespoň Bushův projev na konferenci o svobodě v Černínském paláci. Kromě překladu zdůraznila televize důležité prezidentovy výroky i pomocí běžícího textu na obrazovce. O pár hodin později už Bushova slova citoval celý svět a jiní mocní k nim zaujali svá stanoviska. Uvědomil jsem si, jakou moc má slovo. Ze je prezident USA jen obyčejný člověk, mi došlo až o pár dní později, kdy jsem slyšel v rozhlasu, že ho diskvalifikoval obyčejný párek, který mu nesedl a po němž se mu udělalo nevoľno.

Když si na pozadí těchto hmatatelných událostí uvědomíme, jakou moc musí mít Boží slovo, když už slovo lidské je tak mocné, až mrazí v zádech. Písmo říká, že Bůh slovem stvořil nebesa. A vrcholem dějin spásy je příchod Slova, které se stalo tělem, mezi nás.

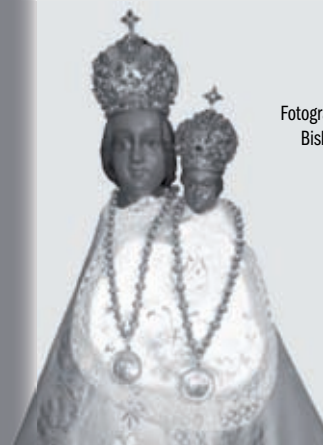
Pár dní po Bushově návštěvě jsme slavili Boží Tělo. V tajemství Ježíšovy přítomnosti se tak jako v každé svátosti projevuje rovněž moc slova Božího. Ježíš řekl: Toto je moje Tělo, moje Krev, to konejte na mou památku. A my tím, že tato slova opakujeme, máme neomylnou jistotu, že je Bůh stále mezi námi.

Toto všechno ukazuje na moc slova a na jeho posvátnost. Proto si vážme Slova a vážme slova...

P. Stanislav Příbyl, CSsR

Kam přichází Maria, tam je přítomen Ježíš. Kdo otvírá své srdce Matce, setkává se Synem, přijímá jej a je naplněn radostí. Opravdová mariánská úcta nikdy nemůže zamlžit nebo umenšit víru v Ježíše Krista a lásku k němu. Naopak důvěra v Marii je privilegovanou cestou k ještě věrnějšímu následování Pána.

BENEDIKT XVI., 31. 5. 2006

Fotografie na 1. straně obálky:
Biskup František Radkovský
na Pouti Radia Proglas
a TV Noe, 20. 5. 2007

Fotografie v časopise:
Stanislav Příbyl,
Jan Traxler,
Miroslav Zelenka
a archiv Svaté Hory

Z „Českého Texasu“ do bavorského Augsburgu

Arthur Biener. Hádali bychom, že je mu tak šedesát, a zatím je o více než desetiletí starší. Neumí chodit, jenom běhá. Ale moudrosti má na rozdávání. Seznámili jsme se kdysi na Svaté Hoře. Od té doby se alespoň jednou za rok navštěvujeme. Buď u něj v Augsburgu nebo na Svaté Hoře. A na Svaté Hoře, při jedné z návštěv, také vznikl tento rozhovor.

Arthure, kde ses narodil a prožil své mládí, jaké jsou tvé vzpomínky na tuto dobu?

Narodil jsem se v roce 1932. Nebylo to jednoduché období, protože rodiče v té době zakládali svou živnost. Měli koncesi na instalatérství, přívod vody a ústředního topení, a také na hubení štěnic. Vypadá to směšně, ale byla to exkluzivní koncese. V Českém Těšíně, kde jsem se narodil, žilo hodně židů, kteří přišli z Polska. Byli to zámožní lidé. Jejich byty byly luxusně zařízené. Měli tedy doma textilní tapety, které kromě mnoha dobrých vlastností měly tu zá vadu, že se pod nimi schovávaly štěnice. A štěnice v bytě je nepříjemná skutečnost. Otec tedy měl koncesi na hubení štěnic cyankáli. Dnes by ho zavřeli, že má doma v dílně cyankáli, protože stačilo málo, polovina dávky, a to by zabilo třeba padesát lidí.

Dělalo se to tak, že se utěsnily dveře a okna, a pak se do takových nádob nalilo cyankáli, ale to už s dýchací maskou. Ta kapalina se nalávala do takové plsti. Krásně to vonělo, cyankáli voní úžasně po mandlích. Bylo dobré, že se neničil nábytek, že se nemuselo vystěhovat šatstvo.

Několik let před mým narozením, v roce 1929 došlo ke krachu na newyorské burze, finanční katastrofě, která zničila hodně lidí. Začínat v té době s podnikáním bylo nesmírně těžké, ale přesto se otec díky své pracovitosti uchytil, a tak jsme se svou o rok starší sestrou vyrůstali v celkem dobrém prostředí a měli jsme tedy pěkné mládí.

Český Těšín byl takový „Texas“. Žili tam Poláci, Češi, Maďaři, Slováci, Židé a další. Žilo tam tolik cizinců, protože tam byl a je průmysl. Jednaly železárny a ocelárny a potom také uhelné doly. Těžilo se tam lesklé kvalitní černé uhlí. Není se čemu divit, že se tam lidé stále národnostně přeli. Ty nepokoje a nesvornosti se mi nelíbily a říkal jsem si, že se musím vystěhovat alespoň do Brna, protože bydlet v pohraničí je katastrofa.

Ale potom přišel rok 1938, a najednou jsme byli Polská republika. A tak jsme byli nejprve Češi, nato Poláci a 1. září 1939 přišli Němci. Dostali jsme pro změnu „volkslisty“, každý byl národnostně klasifikován. Lidé byli očíslováni. Někdo měl jedničku, jiný dvojku, trojku, čtyřku a tak dále. Nebyla to žádná legrace, protože každý, kdo měl nižší klasifikaci, se cítil povýšeně, neboť to znamenalo, že je více Němec. Maminka měla trojku a otec dvojku.

Pak vypukla válka. Bylo to strašné. Roku 1940 musel otec narukovat na vojnu. Za války jsme museli zavřít dílnu, protože učedníci i tatínek byli na vojně.

Čekali jsme na konec války. Otec se stále nevracel. 3. května 1945 přišli do Českého Těšína Rusové. Někteří tomu říkali osvobození, zatímco jiní to nazývali jinak. Ale byl konec války, chvála Pánu Bohu.

Teprve po válce nám začaly strasti života. Jako syn živnostníků jsem zažil mnohé trpké chvíle. Musel jsem se naučit dobře česky. U nás doma se mluvilo víceméně německy, a to proto, že Těšínsko dříve patřilo k Rakousku-Uhersku a rodiče měli tudíž německé školy. S babičkou jsme mluvili polsky i česky, anebo se mluvilo také slezsky. „Slezština“ byl takový mišmaš: Idem na Bahnhof (jdu na nádraží) nebo: Skoč do vaškuchně (Waschküche – prádelna) a přines mi prádlo. Slezská řeč je taková univerzální. Má to výhodu: člověk sice není ničeho mistr, ale vše-

ho tovaryš. Zažil jsem, že si Češi s Poláky a Němci mohou dobře rozumět, i když jsou to normálně tři značně rozdílné jazyky.

Jak je to s tvým jazykovým vybavením? Když tu tak sedíme, mluvíme spolu směsí češtiny, němčiny a polštiny. Jaká je vlastně tvoje mateřština?

To tedy nevím... Já mluvím raději německy, čeština mi moc nesedí, říkám, že mě po ní bolí svaly kolem úst. Ale jsem rád, že si můžeme rozumět. Jsem také rád, že i naše děti umí česky. Nevím, jestli mohou říci, že češtinu ovládají, ale umí česky do té míry, že se dorozumí, a snaží se dál ji předávat i jejich dětem, našim vnoučatům. Znat jazyky, to je kapitál, který se nedá ničím zaplatit. Kdo má talent na řeči, je boháč. Někteří lidé, žijící v mnohojazyčných oblastech, to mají lehčí. Třeba u nás v Německu: v Sársku lidé vyrůstají německo-francouzsky a vůbec jim nepřipadá, že by uměli něco navíc. Mají to od kolébky.

Bylo po válce, a otec se z vojny stále nevracel. Byly to roky úzkosti. Až po deseti letech, v roce 1955, jsme se přes Červený kříž dozvěděli, že padl v Breslau, ve Vratislavi. Později jsme se tam vydali najít alespoň jeho hrob, ale bez úspěchu. Asi po páté návštěvě mi nakonec jeden starý hrobník, který ještě mluvil německy a znal to období za Německa, řekl, že hřbitov, kde byli pochováni němečtí vojáci, byl exhumován, a že tam teď staví sídliště. Odjel jsem tedy s nepořízenou a tatínkův hrob jsem nikdy nenašel. To je úděl válečného období. Je jedno, jestli se rval Napoleon s Prusáky nebo někdo jiný s někým jiným.

Všechny války jsou nesmyslné...

Dnes mnoho lidí naříká na Evropskou unii, myslím, že i váš pan prezident nemá k ní příliš velkou sympatii. Ale už ta jistota, že nebude válka, když je sedmadvacet států pohromadě a jde stejnou cestou, je velké plus.

Po válce se moje maminka vystěhovala do Německa. Bydlela v okolí Frankfurtu, kde měla své příbuzné. Sestra se také vystěhovala do Německa, do Wiesbadenu. V Českém Těšíně jsem zůstal z celé rodiny já sám. Neměl jsem možnost odejít, protože jsem musel na vojnu.

Jako Němec jsem se neměl šanci dostat k solidní vojenské jednotce, dali mě k pěšákům. Narukoval jsem tedy v roce 1953 do Mikulova a to k 10. pěšímu pluku Jana Sladkého Koziny. To byla díra do hlavy, když jsme slyšeli, co nás bude čekat. Pěšáci, to je tvrdá vojna. Ale měl jsem štěstí. Sekal jsem dobrotu a tak mě poslali k protiletadlové obraně do Kyjova na Moravě. To byla krásná vojna: 200 vojáků, černé výložky a měli jsme se lépe než pěšáci.

Založil sis vlastní rodinu...

Když jsem potom přišel z vojny, ohlížel jsem se po děvčeti. Ta, která byla nejbliže mého bydliště, mi také nakonec padla do oka. Byla katolička a já evange-

lík. Zdálo se, že s tím budou problémy, ale já jsem to snadno vyřešil. Když jsme se znali asi jedenáct měsíců, rozhodli jsme se, že se vezmeme. Tajně jsem před tím konvertoval, a jako svatební dárek své ženě jsem dal tu skutečnost, že si bere katolíka. Mým cílem bylo vychovávat děti v jednom náboženství. Dnes už jsem přes půl století katolíkem, to je legrace! Čtyřicet let jsem byl v evangelických rukou. Musím říci, že konverze ke katolické víře bylo rozumné rozhodnutí. Katolíci mají úžasné výhody, jsou všude zastoupeni a všude jsou jejich kostely otevřeny, ve Spojených státech, v Kanadě, v Austrálii, všude kamkoli se člověk dostane, je katolický kostel. Je to velmi důležité, protože čím více je člověk vzdálen od domova, tím více touží po nějaké jistotě. Jistota je mu dána tím, že navštíví faru a mluví s knězem. Zažili jsme to jak v Austrálii, v Kanadě, tak i v Německu.

Máme dvě děti po devíti bezdětných manželských letech. Rok po naší svatbě jsme si koupili auto, a od té doby jsme byli mobilní. Jak má člověk auto, tak se může pohybovat, tam nebo onam, i když v tehdejší Československu to bylo omezené. Ale do východních států, ať už to bylo Maďarsko nebo Polsko, se mohlo cestovat. Když jsme po událostech v osmašedesátém odešli do Německa, moc rádi jsme cestovali a viděli jsme prakticky celý svět. Při svých cestách jsme potkali mnoho zajímavých lidí.

Měli jste problémy s československými úřady, poté, co jste se vystěhovali do Německa?

Prožili jsme si i těžké situace. V roce 1981, když jsme byli v Československu navštívit manželčiny rodiče, přišli druhý den příslušníci Státní bezpečnosti. Říkali, že nás chtějí jenom pozvat na jejich úřad, aby nás vyslechli, že se chtějí cosi dozvědět a tak dále. Jenomže to bylo trochu jinak... Manželku o půlnoci propustili, ale mě až za deset dnů. Byly to chvíle hrůzy, nevěděl jsem, co se děje s rodinou. Byl jsem západní Němec, taková černá ovce, tak mě chtěli zastrašit a usvědčit, že jsem špión. Dokonce kvůli tomu vytvořili i nějaké fotomontáže, které to měly dokazovat.

Dnes se na tyto situace rádo zapomíná. I východní Němci už dávno zapomněli, že kdysi bojovali o holé přežití a o svobodu. Všechno je dnes samozřejmé. Málkdo je dnes vděčný, že patříme do západní politické sféry. Dokonce jsou někteří lidé nešťastní, že padl komunismus, protože bylo tolik jistot. Hodně lidí by si přálo socialismus, který je méně náročný, neintelektuelní a primitivní. Mnozí lidé by si neradi komplikovali život, a chtěli by, aby bylo všechno všech a zadarmo. Když vidím přístup k práci u nás a tady v Čechách, je vidět, že jste tím komunismem ještě pokažení. Každý, kdo má u nás práci, je šťastný a nedívá se kolikrát ani na hodiny, zda musí zůstat v práci o hodinu více nebo méně, protože si své práce váží.

My jsme samozřejmě přišli na Západ s vědomím, že kdo se dá na vojnu, ten musí bojovat. A tak jsme se rozhodli, že manželka bude vychovávat děti a „starej Biener“ bude pracovat. To se za osm hodin stihnout nedalo, a tak jsem pracoval dvanáct, čtrnáct i šestnáct hodin. Dělal jsem to všechno rád, protože jsme si tím zvyšovali životní úroveň. Naším cílem byla také svoboda, chtěli jsme dohnat to,

co jsme zanedbali tím, že jsme žili v Československu. Chtěli jsme cestovat a užívat si života, nikdy sami, ale vždycky s dětmi. A tak jsme trošku zhlédli svět.

Od té doby jsme zestárlí. Dnes si skoro v pětasedmdesáti říkám: Pán Bůh nás má rád a všichni svatí nás opatrovali, žili jsme krásný život.

Jak utvářela víra život vaší rodiny?

Každému, kdo si myslí, že se dá žít bez náboženství, musím dát najevo, že ho lituji a že s ním mám soucit. Mít víru a Boha, nebýt sám a opuštěný, mít jistotu – to je kapitál. Za největší dar pokládáme, že naše vnučky – té nejmladší je teprve deset měsíců – jsou vychovávány ve víře. Ty tři starší například nejdou do školy nebo do školky bez toho, že by se nepožehaly svěcenou vodou. Když je chvilka času, i maminka dostane křížek na čelo, i ten děda, který ráno přijde, aby pomohl... A to je pro nás ten největší dar, že ta víra, abych tak přehnaně řekl, že to tvrdé jádro křesťanství nevyumizí, protože se bude předávat dál. Snažíme se, abychom byli druhým příkladem, ačkoli je to těžké.

Dnes není víra něčím samozřejmým ani v Bavorsku. Lidé například říkají, že vystupují z církve, protože se musí platit církevní daň. Nevím, zda jsou tito lidé bohatší, když ušetří na církvě na daních. Čili taková je u nás situace. Myslím si že, i když se to těžce vyslovuje, je třeba mluvit o ateismu, protože je to ateistický trend. Takže, jak říká i váš pan kardinál Vlk, je třeba vydržet. Jsme sedmáct let po pádu komunismu, vyrostla nová generace. Domnívám se, že to chce ještě jednu generaci, aby se to všechno dalo trošku dohromady, protože hodně lidí zanedbalo předávání víry, když by kvůli tomu museli snášet nejrůznější křivdy a ústrky. Kdo však vydržel a kdo svým dětem předal víru, ten to jistě nedělal nadarmo a přináší to plody.

Vraťme se zpět do doby po roce 1948. Jak vypadal život mladého člověka v čerstvém komunismu? Mohl jsi studovat?

Bylo mým štěstím, že jsem mohl chodit i za Polska do německé školy. To byla tolerance Poláků. První třídu jsem tedy měl v němčině, a když přišli v roce 1939 Němci, byla škola samozřejmě rovněž v němčině. Tak jsem absolvoval čtyři třídy obecné německé školy a dostal jsem se na gymnázium. Když jsem byl v druhé třídě gymnázia, blížila se k nám ruská fronta, a tak vyučování od začátku roku 1945 nestálo zanic. Mým snem bylo studovat medicínu.

Po válce však byla pro nás situace nepříznivá. Byli jsme cosi jako „Němci v uvozovkách“, považovali nás za Rakušany, a tak jsme nebyli rehabilitováni. Probíhaly nejrůznější čistky. Když jsem potom dělal zkoušky na gymnázium, bylo mi řečeno: „Protože nejste rehabilitován, nemůžeme vás přijmout.“ Tak jsem šel dělat zkoušky na čtyřletou obchodní akademii. Stejná řeč: „Protože nejste rehabilitován, nemůžeme vás přijmout.“ Moje maminka z toho byla úplně vedle. Hledala nějaké místo, kde by mě mohla usadit, abych nezůstal na dlažbě. Nakonec se našla možnost v drogerii, takže jsem se vyučil drogistou a chemickým laborantem. Jez-

dil jsem do školy z Českého Těšína do Ostravy a po skončení školy jsem získal výuční list jako asistent drogerie.

Jenomže pak přišel zase Stalinův nátlak v roce 1951

a rozhodlo se, že všichni muži musí do průmyslu. Čili na poště, u telegrafu nebo v obchodě pracovaly jenom ženy, všichni muži museli do průmyslu, protože heslo znělo, že kdo vyprodukuje nejvíce ocele, ten dobude moc světa. Byl to boj Západu s Východem.

Maminka jednoho mého dobrého kolegy se vdala po válce za Čecha, a tak se stala Češkou. Ten díky tomu mohl studovat, mohl jít na gymnázium, na medicínu, a stal se dokonce, protože se přece jenom potom dal ke komunistům, ředitelem velké nemocnice. Tak to byla moje školní léta.

V drogerii jsem se tedy vyučil, rok po vyučení jsem tam mohl zůstat, ale pak jsem musel jít do průmyslu. V průmyslu jsem měl ale tak trochu kliku jako na té vojně. Dostal jsem se do laboratoře v Třineckých železárnách. Nebyla to jako v drogerii organická, ale anorganická chemie. V laboratoři jsme dělali rozbory oceli, hotových výrobků i výrobků během tavby v ocelárně. Dělal jsem to rád, bylo to lepší než někde u lopaty. Takže jsem byl prakticky chemickým laborantem.

Pak jsem šel na vojnu a po vojně jsem se poznal s manželkou.

Velkým problémem pro mě byl třísměnný provoz. Chtěl jsem ze železáren pryč, ale nebylo jednoduché dostat se právě z třísměnných provozů. Jako černá ovce jsem neměl šance ani známosti, abych se dostal na lepší místo. Nakonec se to povedlo a dostal jsem místo jako vedoucí drogerie u Jednoty. To byly takové ty zvláštní podniky, které měly vlastně veškerý sortiment.

Asi za tři roky mě povolali do revizní komise. Stal jsem se revizorem, dostal jsem auto a musel jsem objíždět nejrůznější prodejny. Byla to Škoda 1202, krásný nový vůz, který měl parametry tak z roku raz dva. Ale co – jelo to a člověk byl dobře schovaný před deštěm. Nežili jsme si špatně.

Jenomže Rusové nám v roce 1968 dali takový „kop do kosti“, že jsme poskočili, vyskočili a odešli.

Jak jste prožívali osmašedesátý rok?

Už měsíce před sovětskou invazí jsme od polských přátel slyšeli: „Buďte tak hodní, mlčte a nenadávejte tolik na ty Rusáky. Nenechají si to dlouho líbit. Ale žili jsme v euforii, že se zbavujeme komunismu, podobná situace byla na univerzitách, všude to vařilo... I současný papež Benedikt XVI. se jako profesor stal obětí nějakých studentských nepokojů. Zmiňoval se o tom, že to jenom defenzivně sledoval, protože i on také tušil, že to špatně dopadne.“

V Praze to nakonec skutečně explodovalo. 20. srpna 1968 večer jsme seděli doma, hráli jsme se švagrovou a švagrem karty, děti spaly, a najednou – bylo to asi kolem půl dvanácté – začala řinčet okna a my jsme si řekli, jelikož Těšín je pohraniční město a vede tudy hlavní trasa E7 a E53, že to asi přesunují kombajny z jednoho okresu do druhého. Podívali jsme se z okna a viděli jsme tanky. S kartami byl konec, pustili jsme si rádio a hned jsme věděli, co se v Praze dělo, střelba a obsazování budovy Rozhlasu. Byl to šok, nejen pro nás obyčejné lidi, ale pro celou Evropu, protože nikdo, žádný diplomat, by si netroufl říci, že Rusové budou mít odvahu obsadit Československo. Ale oni byli schopni všeho.

V té době jsme bydleli dva roky v domku, měli jsme zahradu a žili jsme si dobře. Chtěli jsme však vychovat naše děti solidně a vadilo nám, že děti mají problémy, protože nás lidé vidí, jak jdeme v neděli do kostela. Naši známí nám říkali: „Prosím vás, vy si myslíte, že ti Rusové odjedou? To jste na omylu!“ Nakonec jsme pochopili, že musíme pryč, protože přece nenecháme děti chodit do školy, kde je budou učit, že komunismus je ráj na zemi a doma jim to potom budeme vyvracet. A tak jsme se rozhodli: Jdeme odsud, necháme to tady všechno a jdeme. Nee-migrovali jsme, ale náš odchod jsme legalizovali. Bylo to pro

nás sice obtížnější, ale zato jsme mohli navštěvovat rodiče mé manželky. Museli jsme zaplatit velké sumy: za naše školy, vzdělání, za všechno, co si komunisté vymysleli. Bylo to někdy tak přitažené za vlasy, až se člověk divil. Museli jsme tedy zaplatit a pak jsme se mohli legálně vystěhovat. Po dlouhé anabázi jsme se nakonec usadili v bavorském Augsburgu. Ale o tom až příště...

(pokračování v příštím čísle)

S Arthurem Bienerem hovořil P. Stanislav Příbyl

Zprávy ze Svaté Hory

- ☐ V pátek 4. a v sobotu 5. května 2007 se na Svaté Hoře konala již 6. arcidiecézní pouť za duchovní povolání. Začala celonoční adorací a pokračovala v sobotu 5. května do odpoledních hodin. Více na jiném místě časopisu.

- ☐ Ve dnech 8. – 11. května nahrával v bazilice Český rozhlas 3 – Vltava díla Jana Ladislava Dusíka v podání doc. Jaroslava Tůmy.
- ☐ V sobotu 12. května připutovali na Svatou Horu poutníci z Tachova a z Altöttingu a také ministři z Nového Strašecí.
- ☐ V sobotu 12. května v 18 hodin se v bazilice konal koncert duchovní hudby, při němž účinkovaly Nadíka Ladkani – mezzosoprán a Irena Chříbková – varhany.
- ☐ V pátek 18. května proběhlo zasedání Nadačního fondu na Svatohorské schody a zvelebení okolí. Došlo v něm k určitým personálním změnám. Místo bývalého starosty a současného prvního náměstka ministra financí ing. Ivana Fuksy se stal členem správní rady nový starosta Příbrami MVDr. Josef Řihák.
- ☐ V sobotu 19. května oslavil v pražské katedrále 75. narozeniny pražský arcibiskup, kardinál Miloslav Vlk.

- ☐ V sobotu 19. května v 10.30 hodin se konala na Svaté Hoře pouť bývalých příslušníků PTP. Hlavním celebrantem byl emeritní litoměřický biskup Josef Koukl.
- ☐ V neděli 20. května v 10.30 hodin byla na Svaté Hoře pouť Radia Proglas a TV Noe. Hlavním celebrantem byl plzeňský biskup Mons. František Radkovský. S ním koncebrovali biskupové Matthias Ssekamanya a Cyprian K. Lwanga z Ugandy, biskup Gerald Lobo z Indie, ředitel

Radia Proglas a TV Noe a mnoho dalších. Více na jiném místě tohoto časopisu.

- ☐ Ve čtvrtek 24. května v 9 hodin slavili na Svaté Hoře mši svatou poutníci z Filipín.
- ☐ V sobotu 28. května v 10 hodin se uskutečnila pouť a výroční členská schůze Matice Svato-horské. Novou předsedkyní Matice se stala o týden později na prvním zasedání nového výboru Věra Langová.

Opravy na Svaté Hoře

■ Ke konci roku 2006 byly nainstalovány další kamery systému CCTV, které pomáhají službě v sakristii monitorovat provoz v areálu Svaté Hory. Výstup jedné z těchto kamer můžeme nalézt na internetových stránkách Svaté Hory. Poté, co se nám podaří do obrazu zakomponovat i zvuk z baziliky, vznikne jakási internetová televize. Návštěvníci stránek tak budou moci on-line sledovat bohoslužby z baziliky. V roce 2007 bude kamerový systém rozšířen o další komponenty v hodnotě 330.000,- Kč. Celková hodnota systému má dosáhnout necelých 3 milionů korun. Tato investice je dotována Ministerstvem kultury v rámci programu ochrany památkových objektů.

■ Stále probíhají opravy následků lednové vichřice. Oplechování hlavní věže bylo už opraveno, stejně tak střechy na proboštství a klášteře. Před realizací je oprava korouhve a makovice na hlavní věži.

■ Koncem dubna bylo upraveno okolí kolem sousoší Kalvárie. Protože jsme chtěli okolí sousoší osázet růžemi, obehnali jsme Kalvárii nízkým dřevěným plotem a kolem paty sousoší navezli hlínu. Růže jsou zasazeny a poprvé vykvetly. Celý lesopark za Kalvárií potřebuje nutně údržbu. Protože toto území je majetkem Města Příbrami, chceme v této věci vyvolat jednání na nejbližším zasedání Nadačního fondu na Svatohorské schody a zvelebení okolí.

■ V letošním roce budeme pokračovat v restaurování kaple svaté Máří Magdalény. Tuto akci podporuje svým grantem Středočeský kraj. V loňském roce se proinvestovalo při opravách v této kapli 230 tisíc korun. Obdrželi jsme už dotaci na letošní rok ve výši 345.000,- Kč. Kaple je velmi vzácná svou ojedinělou krápníkovou výzdobou, která je však vlivem vlhkosti vážně poškozena.

■ Uvažujeme rovněž o generální rekonstrukci

fasád a kamenných prvků v celém areálu Svaté Hory. Zde se však neobejdeme bez zásadní pomoci státu, protože náklady odhadujeme na desítky milionů korun. První vlašťovkou by mělo být restaurování soch na Pražském portálu už v letošním roce. Některé z nich jsou ve velmi vážném stavu a vyžadují okamžitý zásah.

■ Další vizí je rekonstrukce a případná přístavba Exercičního domu. Ani zde se neobejdeme bez dotací. Rovněž tato akce by se pohybovala v řádech desítek milionů korun.

Prosím Vás o pomoc Vašemu poutnímu místu. Konto na opravy je 35-520395309/0800, konto na běžné potřeby a provoz Svaté Hory je 520395309/0800 u České spořitelny Příbram.

Za dobrodince se denně modlíme a v pátek v 7.00 hodin je za ně sloužena mše svatá.

P. Stanislav Přibyl, CSsR

Poškozená socha krále Davida na Pražské bráně

6. arcidiecézní pouť za povolání

O prvním květnovém víkendu se na Svaté Hoře konala již 6. arcidiecézní pouť za duchovní povolání.

Pouť začala, tak jako každý rok, celonoční adorací z pátka 4. na sobotu 5. května. Úvodní program při adoraci měli tentokrát farníci z Mníšku pod Brdy se svým farářem P. Robertem Cieszkowskim. Adorace byla ze začátku hojně navštívená, později však byla účast slabší.

Ranní program začal Modlitbou se čtením, o níž se postarali bohoslovci Arcibiskupského semináře v Praze se svým rektorem P. Arturem Matuszkem, stejně tak jako o mši svatou s ranními chválami, která byla v půl sedmé.

To již přijížděli první poutníci. V 8.30 hodin pokračoval program kající bohoslužbou, kterou vedl biskup Karel Herbst. Po ní byla příležitost ke svátosti smíření. V té době jsme řešili dilema, zda bude mše svatá na náměstí nebo u Korunovačnického oltáře. Děšť byl na spadnutí a po nebi se honily mraky. Nakonec rozhodl sekretář pana kardinála, a rozhodl dobře. Mše svatá měla být u Korunovačnického oltáře i s tím rizikem, že někteří lidé neuvidí. Vyplatilo se to, neboť před jedenáctou hodinou začalo hustě pršet.

Ale to jsme předběhli. Během doby, kdy bylo možno jít ke zpovědi, přijížděli další a další poutníci. Největší skupina byla, jako už tradičně, z Vlašimi a okolí. Kdo se zrovna nezpovídal, mohl strávit čas na adoraci nebo absolvovat prohlídku Svaté Hory s průvodcem.

Hlavním celebrantem mše svaté byl pražský arcibiskup, kardinál Miloslav Vlk. Jako tradičně – bohužel – zlobilo ozvučovací zařízení. To byla poslední kapka, kdy přetekla trpělivost a nyní už máme ozvučení nové.

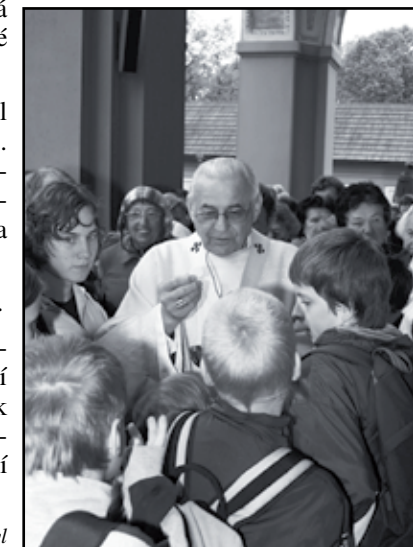
Pan kardinál ve své promluvě zmínil stav duchovních povolání nejen v pražské arcidiecézi a v České republice, ale podal i celosvětový přehled. Rovněž připomenul základní příčiny nedostatku duchovních povolání a klasické cesty, jak o nová povolání pečovat. Jednou z nich je modlitba, která je také hlavní náplní poutě za povolání.

Poté, co skončila mše svatá, a po polední přestávce, začal odpolední program. Byl připraven na čtyřech místech. V bazilice vedl besedu pan kardinál Vlk, dále byla přednáška Mons. Tomáše Holuba, prezentace bohoslovců Arcibiskupského semináře a také program pro děti, který měl na starosti P. Jindřich Krink s příbramskou farností.

Pouť jako každý rok skončila v 15 hodin nešporami v bazilice.

Ochota poutníků přijet, modlit se za nová povolání a ochota také zmoknout a něco vydržet ukazuje na to, že věřící pražské arcidiecéze přijali tento problém za svůj. Mohou tak být radostí a oporou arcibiskupa, na jehož bedrech odpovědnost za dostatečný počet kvalitních duchovních osob leží především.

P. Stanislav Přibyl

Pouť Radia Proglas a TV Noe

V neděli 20. května 2007 se na Svaté Hoře uskutečnila Pouť Radia Proglas a TV Noe. Téměř před rokem jsme slyšeli první zvěsti o chystané pouti. S radostí jsme úlohu hostitele této události přijali. V průběhu roku následovaly různé kontakty, spíše technického rázu. Protože se od začátku počítalo s přenosem nejen do Radia Proglas, ale také na TV Noe, byl jsem zvědav, jak se budou řešit problémy přenosu zvuku a obrazu.

Od podzimu roku 2006 je zvuk natrvalo vyřešen. Protože jsme jedno z míst, odkud Radio Proglas pravidelně vysílá, instalovali k nám technici Proglasu přenosové zařízení, sestávající se z mikrofону, malého mixážního pultu a počítače. Zdroj zvuku zajistí svatohorské ozvučovací zařízení, „pocit“ lidu potom obstará jeden mikrofón instalovaný v lodi. Zvukový signál je následně veden optickým kabelem pod severními schody v ambitu a proboštstvím do místa, kde máme instalovaný server. A odtud už po internetu kamkoli do světa, a tedy i do brněnského Proglasu. Z televizního přenosu nakonec sešlo.

Pouť začala mší svatou v 10.30 hodin. Protože den před tím slavil kardinál Miloslav Vlk 75. narozeniny, měli jsme tu čest přivítat na této pouti několik zahraničních biskupů, v jejichž diecézích pomáhá Arcidiecézní charita Praha. Hlavním celebrantem byl plzeňský biskup František Radkovský, jehož fotografii právě z této pouti můžete nalézt i na obálce časopisu. S ním koncelebrovat biskup z indické Shimogy, Mons. Gerald Lobo, dále dva ugandští biskupové – arcibiskup Cyprian Kizito Lwanga z Kampaly a Matthias Ssekamanya z Lugazi.

Nemohli samozřejmě chybět ředitelé. Mezi koncelebranty byl ředitel Radia Proglas P. Martin Holík a ředitel TV Noe P. Leoš Ryška.

Na začátku mše svaté přivítal všechny přítomné a posluchače Radia Proglas P. Stanislav Příbyl, správce Svaté Hory. Poté všechny přítomné pozdravil i biskup František Radkovský.

Mši doprovázel hudbou Svatohorský chrámový sbor vedený Pavlem Šmolíkem a žesťový kvartet.

Biskup František Radkovský v kázání připomněl důležitost úlohu dobrých médií v dnešním multimediálním světě. Křesťanská média mají pomáhat žít podle Kristova vzoru a pomáhat naplňovat jeho odkaz jednoty, o němž jsme slyšeli v evangeliu 7. neděle velikonoční, která byla právě 20. května. V biskupově promluvě rovněž zazněla slova papeže Benedikta XVI., která adresoval nám katolíkům při příležitosti Světového dne sdělovacích prostředků, při jehož příležitosti se pouť konala.

Na závěr mše svaté, na níž bylo přítomno více než 1000 věřících, poděkovali pracovníci Proglasu všem biskupům a předali jim malé dárečky. Závěr mše svaté byl zároveň příležitostí, kdy mohli promluvit zahraniční hosté. Než nastala dvanáctá hodina a s ní modlitba „Regina coeli“, stačil představit Ugandu a svou arcidiecézi kampalský arcibiskup Lwanga. Po modlitbě „Vesel se, nebes Královno“ a požehnání skončil přenos Radia Proglas. Poté následovalo představení biskupa Lobo z Indie a nakonec biskupa Ssekamanya z Lugazi, s jehož diecézí je pražská arcidiecéze spojena především projektem společné nemocnice v Buikwe.

Po krátké polední přestávce následoval na Svatohorském náměstí kulturní program až do 15 hodin. Během něho vystoupili nejrůznější hosté, zazněla živá hudba a nakonec pan biskup Radkovský vylosoval výherce soutěže, která byla rovněž součástí odpoledního programu.

Domnívám se, že se pouť vydařila. O tom svědčí i slova P. Martina Holíka: „Chci jménem Proglasu a jménem TV Noe moc poděkovat za pouť, která byla minulou nedělí.

Byla pro nás velmi příjemná. Co se týče zájmu posluchačů či diváků, dlouho nebude překonaná (...). To naprosto vyvážilo nižší počet poutníků. (...) Posílám i velké poděkování za výbornou muziku. Myslím, že držíte skvělou úroveň liturgické hudby...“

Naše odpověď? Bylo nám potěšením!

P. Stanislav Příbyl, CSsR

Svatou Horu jistě opatruje oko Boží. Ku Svaté Hoře upírají zrak přicházející poutníci. Do svatohorské baziliky nakukují nejen zvědaví turisté ale také, ne někdo, ale něco:

on-line kamera

Jejím prostřednictvím mohou návštěvníci internetových stránek Svaté Hory sledovat dění uvnitř baziliky. Tato novinka je na stránkách k dispozici v menu Galerie fotografií od konce května. V dohledné době dojde ještě k propojení obrazu a zvuku. Bude tedy možné on-line sledovat bohoslužbu z baziliky ve formě určité internetové televize.

Kromě této novinky je v multimediální nabídce stránek také možnost virtuální prohlídky jednotlivých součástí poutního místa (kaplí, baziliky, kláštera, okolí) prostřednictvím tzv. kulových pohledů. Jako virtuální rotace si návštěvník svatohorského webu může prohlédnout i některé skvosty vzácných svatohorských sbírek.

**Podívejte se do svatohorské baziliky, právě teď:
<http://www.svata-hora.cz/kamera-on-line.html>**

Okénko Matice Svatohorské

V sobotu 26. května 2007 proběhla každoroční Pouť Matice Svatohorské, která byla v 10 hodin zahájena bohoslužbou ve svatohorské bazilice. Mši svatou sloužil P. Stanislav Příbyl, protektor Matice Svatohorské.

V refektáři následovala výroční členská schůze, které se zúčastnilo přibližně 40 členů Matice. Po úvodních slovech P. Stanislava Příbyla a zahájení schůze přednesl Pavel Šmolík, předseda Matice, Výroční zprávu Matice Svatohorské za období od minulého výroční schůze (27. května 2006) do posledního zasedání výboru (25. května 2007). Tato výroční zpráva, která kromě jiného

obsahovala přehled činnosti Matice ve výše uvedeném období, byla přítomnými členy schválena. Odsouhlasena byla také následně přednesená zpráva kontrolní komise.

Neboť uplynulo již tříleté funkční období stávajícího Výboru i Kontrolní komise Matice Svatohorské, byly stěžejním bodem letošní výroční schůze volby do obou orgánů Matice. Po představení přítomných kandidátů obou kandidátních listin proběhly volby. Zatímco členové volební komise sčítali hlasy jednotlivých kandidátů, mohli přítomní shlédnout multimediální projekci o dění na Svaté Hoře v roce 2006, kterou připravil P. Stanislav Příbyl. Na tuto projekci navázal Pavel Šmolík prezentací týkající se stavby nových varhan pro svatohorskou baziliku. Poté byly oznámeny výsledky voleb. Z osmi kandidátů do Výboru Matice Svatohorské byli zvoleni: Anna Blachowiczová (důchodkyně), Štěpán Faber (jáhen), Jana Hovorková (studentka), Václav Klán (důchodce), Věra Langová (svatohorská kostelnice), Miloslava Šmolíková (na mateřské dovolené) a Alžběta Vacková (floristka). Ze čtyř kandidujících byli do Kontrolní komise zvoleni: Marta Křivánková (důchodkyně), Robert Šíp (ekonom) a Dobroslava Šivarová (důchodkyně). Všichni zvolení kandidáti mandát přijali.

Po krátkém občerstvení byla pouť a výroční členská schůze zakončena závěrečným požehnáním v bazilice, které vedl jáhen Roman Janáč.

Nově zvolený Výbor Matice Svatohorské se sešel k mimořádnému zasedání v pátek 1. června 2007, aby ze svého středu zvolil nové představenstvo výboru. Předsedkyní výboru byla zvolena Věra Langová, místopředsedkyní Jana Hovorková a jednatelkou Anna Blachowiczová. Volba představenstva, která proběhla v souladu se Stanovami Matice Svatohorské, byla potvrzena P. Stanislavem Příbylem, protektorem Matice. Odstupující předseda Pavel Šmolík také předal pod dohledem předsedkyně kontrolní komise agendu Matice formou písemného protokolu.

V rámci tohoto mimořádného zasedání bylo diskutováno nejbližší nasměrování činnosti Matice. Velkým projektem, který si Matice Svatohorská vzala pod křídla, je stavba nových varhan pro Svatou Horu. Situaci lze nazvat „SOS VARHANY“, protože do podzimu tohoto roku, kdy mají být chórové mobilní varhany dokončeny, je potřeba získat zbývající finanční prostředky: 1,7 milionu korun (stav k 1. 6. 2007).

S důvěrou se proto obracíme na Vás, čtenáře časopisu Svatá Hora, a prosíme Vás o pomoc, aby k oslavě Boží a cti Panny Marie mohl svatohorskou baziliku naplnit libý zvuk tónů nových varhan. K poukázání Vašeho daru můžete využít přiložené složenky. Za Vaši pomoc Vám děkujeme.

Jana Hovorková, Výbor Matice Svatohorské

Dobrá kniha:

Kardinál Stanisław Dziwisz: *Una vita con Karol (Świadectwo)*

Rizzoli, Milano 2007 (Polsky – TBA, Poznań 2007)

Knížka, kterou jsem koncem dubna držel v ruce nejprve v polštině a potom také v italštině, vypráví o životě Jana Pavla II. Toto vyprávění je vlastně rozhovorem italského novináře polského původu Gian Franca Svidercoschiho s někdejší osobním sekretářem Jana Pavla II., dnes krakovským arcibiskupem Stanisławem Dziwiszem.

Po smrti papeže Jana Pavla II. se s nejrůznějšími publikacemi a dokumentárními pořady o něm doslova roztrhl pytel. Tyto projekty víceméně čerpají z jednoho a téhož, již tisíckrát citovaného okruhu informací. Kniha „Una vita con Karol“ se tomuto pochopitelně výrazně vymyká. Autor totiž mohl čerpat ze své čtyřicetileté každodenní osobní zkušenosti s papežem Janem Pavlem. Jeho pohled je pohled nejbližšího spolupracovníka, a co více – přítele, člověka, na nějž se papež spoléhal.

Tímto zvláštním osobním poutem se zabývá kardinál Dziwisz, neboli don Stanisław, jak sám sebe nazývá, na začátku i na konci knihy: „*Tehdy jsem jeho tvář viděl naposledy. Popravdě řečeno jsem ji viděl ještě stokrát. V každou denní dobu. Každý den. Očima víry. Samozřejmě také očima srdce, očima paměti. Stále cítuji jeho přítomnost, i když jinak, než jsem na to byl zvyklý. Ale tehdy jsem viděl jeho tvář naposledy řečeno doslova. Lidsky. Naposledy jsem viděl toho, jenž byl pro mě otcem a mistrem. Naposledy jsem viděl jeho siluetu a ruce. Ale především jsem viděl tvář. A když jsem se na ni díval, vzpomínal jsem na jeho pohled. Protože právě jeho pohled byl tak výrazný a tak přitahoval pozornost. – Přál jsem si, aby tento okamžik trval věčně. Dělal jsem všechno pomalu, abych prodloužil čas do nekonečnosti. (...) Vzal jsem bílou tkaninu a položil jsem ji na jeho tvář. Opatrně. Jako kdybych se bál, že bych ho mohl zranit. Jako kdyby to hedvábí mělo být pro něj břemenem a trápením. – Naštěstí mi přišla na pomoc slova modlitby...*“ (PL, s. 5)

„*Procesí vcházelo do baziliky. Měli odnést rakev do grot ke hrobu. – Tehdy jsem si pomyslel... – Byl jsem u něho téměř čtyřicet let. Nejprve dvanáct let v Krakově a potom dalších sedmadvacet v Římě. Byl jsem mu vždy nablízku. Vždy po jeho boku. – A nyní, v okamžiku smrti, odešel sám. – Vždy jsem ho doprovázel, a odtud odešel sám. Nejvíce mě dojala, že ho na této cestě nebudu moci doprovázet. – Ale on nás vůbec neopustil. Cítíme jeho přítomnost. Na jeho přímmluvu dostáváme mnoho milostí. Doprovázel jsem ho až do této chvíle. – Nyní odešel sám. – A nyní? Kdo ho doprovází na druhé straně?*“ (PL, s. 231)

Kromě těchto dojemných okamžiků z pohřbu papeže Jana Pavla, do nichž je vyprávění knihy záramováno, nás bude především zajímat jiný pohled na známé okamžiky pontifikátu Jana Pavla II. Asi si hned vzpomene na atentát, budou nás zajímat okolnosti jeho nemoci a postupující fyzické nemožnosti, ale také významné okamžiky světových dějin, jak je prožívali ve Vatikánu. Především pád komunismu a přelom tisíciletí.

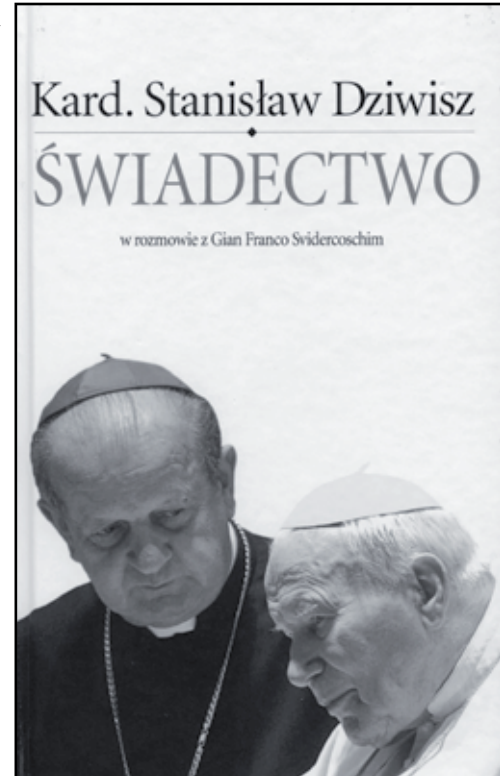
Neméně zajímavé jsou ale momentky z papežova každodenního života, které ukojí naši touhu po životě slavných mimo kamery a objektivy. V případě Jana Pavla II. se potvrzuje pověst o jeho nekonvenčnosti.

Stanisław Dziwisz píše: „*Vatikán je „struktura“, která člověka samozřejmě nutí, aby se řídil určitými zásadami a choval se určitým způsobem, což se týká samozřejmě i papežů. A přesto každý z nich dokázal silou své osobnosti proměnit situaci tím, že vatikánské „mašinérii“ vnutil vlastní životní styl, nejen na duchovní, ale i na lidské úrovni.*

– *Karol Wojtyła si s tím poradil výtečně, o čemž jsem se přesvědčil osobně. (...) Možná budu vyprávět o prvním období, kdy měl Svatý otec jisté problémy s tím, aby se přizpůsobil. Ani ne samotnému „uzavření“ ve zdech Vatikánu, jako spíše nutnosti tam setrvat delší dobu. – Výlety mimo Řím, zvláště do hor, byly pro něho, jak on sám to říkal, „darem“ (...) Takových „úniků“ se uskutečnilo více než sto, hlavně do regionu Abruzzo. Vsadím se, že o nich nikdo nevěděl, ani ve Vatikánu, ani novináři. (...) – Poprvé jsme zorganizovali doslova útěk. (...) Jestli si dobře vzpomínám, bylo to 2. ledna 1981. Vyjeli jsme kolem deváté ráno autem otce Josefa, abychom na sebe neupozornili u brány paláce v Castel Gandolfo gardisty, kteří tam stáli na stráž. Otec Josef řídil, vedle něho seděl otec Tadeusz, měl otevřené noviny a předstíral, že čte, aby tak zamaskoval Svatého otce, který seděl na zadním sedadle za ním. Já jsem seděl vedle Svatého otce...“ (PL, s. 77-78)*

Jako detektivka, že? A jak to dopadlo? To se můžete dovědět právě v knize, o níž je zde řeč. Doufejme, že vyjde brzy i v českém překladu.

P. Stanislav Příbyl

Dar chudé vdovy

Ježíš se rozhlédl a pozoroval, jak bohatí dávají do chrámové pokladnice své dary. Spatřil také jednu chudou vdovu, jak tam dala dvě drobné mince, a řekl: „*Opravdu to vám říkám: Tato chudá vdova dala víc než všichni ostatní. Ti všichni totiž dali darem něco ze svého nadbytku, ona však ze svého nedostatku dala všechno, co měla na živobytí.*“ (Lk 21,1-4)

Nevím, zda bychom byli tak velkorysí jako Pán Ježíš, když bychom srovnávali to, co dala ta chudá vdova, s dary boháčů. Nevím, zda bychom jako Ježíš o té vdově pronesli: „Dala více než všichni ostatní.“ Rozdílné jsou úsudky Boží a úsudky lidí. Lidé vidí pouze zvenku, Bůh se však dívá na srdce. Ale právě srdce, nitro, rozhoduje o pravosti ctnosti, zbožnosti a oddanosti Bohu.

Svatost bývá často v Písmu svatém srovnávána se zlatem, a to s tím nejčistším, které bývá nazýváno prvním zlatem. Zlato se očisťuje, zbavuje příměsí tak, že je taveno v ohni. Proto se takové zlato nazývá v Písmu zlatem ohnivým, v ohni vyzkoušeným. Toto přirovnání nám dobře ukazuje, z čeho musí vycházet pravá ctnost a oddanost Bohu.

Pravá ctnost a oddanost Bohu vyžaduje jako svůj základ ryzost, čistotu smýšlení. Zlato je tím čistší, čím méně cizího v sobě obsahuje. Stejně tak je také ctnost tím ryzější, čím méně jsou její pohnutkou či příměsí pozemské motivy, pohnutky, lidské sympatie, sebeláska či sobectví. Bůh nás stvořil a stvořil nás pro sebe, a proto bychom všechno, co konáme, měli konat jen proto, že to Bůh chce, a neměli bychom mít jiné ambice, než abychom se svým životem a skutky líbili Bohu. A právě v tomto záleží ryzost úmyslu čili dobrý úmysl. Praobyčejná děvečka, jak jsme ji znali před několika desetiletími, která pečovala o dobytek nebo o úklid v domě a zabývala se takzvanými nízkými pracemi, právě tak dobře se můžeme posvětit jako učenec píšící knihy, lékař léčením nemocných, kněz kázáním a zpovídáním a obětováním. Proto píše svatý Pavel: „*Jenom ať každý žije dál v tom údělu, jaký mu Pán dal, v jaký ho Bůh povolal.*“ (1 Kor 7,17) Nejde totiž o to, čím se kdo zabývá, ale spíše o to, proč se tím zabývá a kam směřuje svým jednáním. Nejušlechtlejší činnosti jako je třeba i modlitba a účast na mši svaté už pro nás nejsou záslužné, pokud se jimi zabýváme v době, kdy od nás Bůh vyžaduje něco jiného, anebo když je konáme jen proto, že nás to baví a uspokojuje, že se domníváme, že s jejich pomocí dosáhneme dobré pověsti nebo nějakých výhod, anebo pokud je vykonáváme jen mechanicky a bez jakékoli vnitřní ochoty. Ryzí úmysl je podle Alfonse Rodrigueze duchovní alchymii, duchovní alchymickou dílnou. Ryzí, čistý úmysl působí, že všechno, co děláme, i ty nejnepatrnější skutky, se stávají zlatem. Tímto zlatem se stávají i ty činnosti, které jsou prostě nutné, jako je například spánek nebo jídlo. Ryzí úmysl je jádrem dobra. Ryzí úmysl musí vyvěrat z našeho srdce a z čisté mysli. Zde platí to, co říká Ježíš v blahoslavenství: „*Blahoslavení čistého srdce, neboť oni budou vidět Boha*“ (Mt 5,8). Ryzí úmysl se dívá na Boha. Proto se modlí David v žalmu 51: „*Stvoř mi čisté srdce Bože a obnov ve mně ducha vytrvalosti.*“ Duchem vytrvalosti míní David trvalé nasměrování k Bohu, který je naším cílem. To, že máme svůj cíl před očima a jdeme vytrvale k němu, způsobí, že nakonec do cíle opravdu dojdeme. Podíváme-li se však na svůj život, vidíme, že se podobá klikaté cestě s mnoha zajiždkami, kdy jsme vykonali mnoho jen kvůli sobě a kvůli mínění lidí. Bůh a láska k němu byli až na druhé koleji. Pak se nesmíme divit, že náš dar není poměřován jako dar vdovy, ale jen podle své hodnoty vyjádřitelné čísly.

Jak zvýšit hodnotu daru? Aby se zlato stalo čistým, ryzím, musí být dáno do ohně a v něm se roztavit, a tak se zbavit všeho cizího, strusky. Aby se očistilo naše srdce ode všeho sobectví, musíme i my podstupovat zkoušku ohněm. Tato zkouška trvá po celý náš život a je to vlastně stálý boj proti tomu nízkému v nás a proti zlým náklonostem. Ctnost roste pouze tam, kde člověk překonává překážky, které se mu staví

do cesty, a vyžaduje tedy trvalé úsilí a sebeovládání, které autoři duchovního života nazývají askezí. Je to nepřijemné slovo, ale pravdivé. Bez boje není ctnost, ani malá. Do Božího království vejdem, jen když hodně vytrpíme. Život opravdu Bohu oddaných lidí je tedy trvalou zkouškou.

Mnozí lidé mají určité ryze přirozené ctnosti. Jsou například přirozeně dobromyslní, jemní nebo ušlechtilí, nebo jsou přirozeně nenároční a pokorní, jiní mají přirozený sklon k činnosti a horlivosti. Žít těchto jejich přirozeně dobrých vlastností je nestojí vůbec žádnou energii. Jsou však zase jiní lidé, kteří trpí špatnými vlastnostmi a zvyky, že pro některé z nich je i to, co je očividně jednoduché, nepřekonatelně těžké, nebo skutečně jen s obrovským úsilím. Tito lidé nebývají považováni za příliš ctnostné, protože jejich slabosti a nedokonalosti jsou až moc vidět. Jenže před očima Božíma to může být úplně jinak. Jejich urputná snaha s malými výsledky může být Bohu mnohem příjemnější a to právě pro tu vynaloženou energii. Lidé sice vidí, že tento jejich bližní je zmítán vášněmi, že často dělá to, co by se nemělo, ale nevidí jeho vnitřní boj a přemáhání. Proto říká svatý Tomáš Kempenský, že lidé, kteří mají mnoho špatných sklonů a zvyků, mají mnoho příležitostí k boji a sebezpřemáhání, a že tak mohou dělat v dokonalosti větší pokroky než jiní, jimž život neklade takový odpor. Proto bylo také jedním z témat svatého Ignáce „*Přemáhej sám sebe*“. A Tomáš Kempenský dále doznává: *Natolik pokročíš, nakolik si uděláš násilí. Kdo vyhledává jen to, co je snadné a příjemné a utíká před tím, co je obtížné, kdo utíká před sebezpřemáháním, ten není na cestě k dokonalosti, ale k pohodlnosti. Zlato musí být čišťeno ohněm soužení a zkoušek.*

Čím je zlato ryzější, tím je měkčí, ohebnější a lépe zpracovatelné. Tato vlastnost zlata nám připomíná další vlastnost vnitřního člověka, totiž radostnou vůli. I když přirozenost klade odpor, a to i u světců, přesto jsou rozum a vůle nakloněny všemu tomu, co se Bohu líbí a rychle a s radostí vyhoví tomu, co může Bohu prokázat nějakou službu. A v této ochotě a pohotovosti vůle spočívá láska k Bohu. Kdo miluje, neustále myslí na to, jak by učinil milovanému radost. A jestliže milovaný o něco žádá, snaží se milující okamžitě žádosti vyhovět, i když to znamená velkou oběť. Proto je mezi těmi, kdo slouží Bohu, veliký rozdíl a můžeme jejich lásku dobře odstupňovat. Mnozí z křesťanů totiž sice zachovávají Boží přikázání a plní své povinnosti, ale plní je jaksí z donucení a neochotně, spíše ze strachu, že by se jinak dopustili hříchu a dostali se do pekla. Dlouho se rozmýšlejí, zda mají učinit to či ono, zdráhavě se pohybují na cestě života a spíše se k Bohu jen tak vlečou. Jiní naproti tomu jdou, spěchají, dokonce utíkají. Do této skupiny jistě patřil i žalmista, který o sobě říká: „*Poběžím po cestě tvých předpisů, neboť mi rozšiřuješ srdce.*“ (Žl 119,32). Láska působí, že běžíme, že dostáváme křídla, stejně tak jako jsou s křídly zobrazováni andělé, protože jsou neustále v každém okamžiku připraveni splnit Boží vůli, a to co nejrychleji. Čím větší je tato radostná pohotovost k Boží službě, tím vzácnější je zlato lásky k Bohu.

A to je právě to Boží království v nás, v našem nitru, to je jádro každé ctnosti a podstata života milého Bohu, to je velký vdovín dar: ryzost úmyslu, síla přemáhání a radostné plnění Boží vůli. To je obraz člověka, na němž může Boží pohled spočinout se zalíbením, to je ovšem také podoba člověka, kterou může zhodnotit jen Bůh. Jde tedy o to, abych nevyvedl jako dobrý, ale byl dobrý. V tom je i velikost a ryzost vdovina daru...

Z archivu redemptoristů

Svátosti

- milníky na cestě k Bohu

II.

„Zavolal jsem Tě jménem...“

Křest dítěte – 2. část

Den křtu – příprava a uspořádání

Jméno

Dítě se narodilo. Rodiče jsou šťastní a vděční. Možná už, když ho čekali, vybrali pro něj jméno.

Dát někomu jméno má pro nás křesťany hluboký význam. Znamená to, že mě Bůh zná. Volá mě jménem. U něho mám jméno. Jméno rovněž odkazuje na svatého, který je pro člověka patronem. Tak jsme pod zvláštní ochranou svých svatých jmenovců.

Kmotr

Pro rodiče je volba kmotra důležitou a zodpovědnou úlohou. Přitom je třeba myslet na to, že úloha kmotra u katolických křesťanů je závažná, protože kmotr musí být připraven přijmout za svého kmotřence spoluzodpovědnost. Podle Katechismu katolické církve mají být kmotři „dobrymi věřícími, schopnými a ochotnými být oporou nově pokřtěnému, (...) na jeho cestě křesťanského života. Jejich úkol je opravdovou církevní službou.“ (KKC 1255)

Členové jiných křesťanských společenství mohou převzít spolu s katolickými kmotry úlohu svědka křtu.

Členové jiných křesťanských společenství mohou převzít spolu s katolickými kmotry úlohu svědka křtu.

Příprava na křest

Rodiče požádají o křest dítěte a domluví si termín křtu. Důležité je, aby se rodiče na slavnost křtu připravili, protože mají křest osobně slavit a přitom vyznat svou víru. Proto jsou rodiče, a pokud je to možné, i kmotrové pozváni na rozhovor a přípravu před křtem. Při tomto rozhovoru jde především o to, aby se vysvětlily křestní symboly, význam křtu, úloha rodičů a kmotrů

v křesťanské výchově a aby se probral křestní obřad včetně všech praktických otázek, jako je křestní svíce nebo křestní rouška. Rovněž se kněz s rodiči dohodne, zda bude dítě pokřtěno samotné nebo společně s dalšími dětmi.

Křest více dětí podtrhuje zvláštním způsobem začlenění dítěte do společenství církve. Křestní bohoslužba se koná zpravidla v sobotu nebo v neděli. Děti nebo dospělí mohou být pokřtěni také při mši svaté. Původně se slavnost křtu konala o velikonoční noci.

V některých farnostech se příprava na křest koná pro více rodičů zároveň.

Slavnostní den

Křest dítěte je dnem radosti a vděčnosti. Proto je chápán jako svátek rodiny, na nějž rodiče pozvou kmotry, příbuzné, přátele a známé. Středem tohoto slavnostního dne je křestní obřad.

Rodinná slavnost při příležitosti křtu dítěte, která následuje po křestní liturgii, je plná radosti. Může být uspořádána tak, že kolem slavnostně prostřeného stolu, na němž hoří křestní svíce, se shromáždí rodiče a hosté. Je to příležitost, při níž jsou všichni radostní a družní. Někdy se stává, že se lidé při této příležitosti změní, odstraní se stará nedorozumění a navazují se nová přátelství.

Rodiče a kmotrové se mohou v tento slavnostní den spolu s hosty pomodlit, a tak vyzdvihnout význam daru křtu.

Modlitba v den křtu

Bože, náš Otče,
máme radost ze svého dítěte.
Dnes bylo pokřtěno.
Patří do společenství věřících.
Děkujeme ti za život našeho dítěte a za dar křtu.

Chceme naše dítě mít vždy rádi a přijímat je takové, jaké je.
Dej mu zdraví těla a duše.
Dej, ať může vyrůst a ať se mu daří.
Kéž je plné života a lásky.

Pomoz nám, abychom byli dobrými rodiči.
Žehnej nám i všem, kteří jsme se shromáždili
ke křtu našeho dítěte.
Kéž nás tvoje láska navzájem spojuje v dobrých
i špatných časech.

O to prosíme skrze Krista, našeho Pána.
Amen.

Uspořádáno podle Katechismu katolické církve, Compendia Katechismu katolické církve a pastoračních materiálů arcibiskupství Mnichov - Freising

Exercicie na Svaté Hoře v roce 2007

Při plánování exercicií na rok 2007 jsme se rozhodli nerozlišovat kurzy podle skupin exercitantů, ale tématiky. Všechny uvedené kurzy, pokud není výslovně napsáno, pro koho jsou určeny, jsou zaměřeny všeobecně pro muže i ženy, manžele i svobodné, staré i mladé.

- 11. 6. – 15. 6. City v duchovním životě (pro ženy) – P. Josef Michalčík, CSsR
- 18. 6. – 22. 6. Exercicie pro ženy – P. Zdeněk Šilhánek, CSsR
- 16. 7. – 20. 7. „Pojďte a uvidíte.“ (o duchovním doprovázení pro katechety, pedagogy, studenty pedagogických oborů a pastorační asistenty) – P. Petr Beneš, CSsR
- 13. 8. – 18. 8. Exercicie pro pedagogy a katechety – P. Jaroslav Brož
- 19. 8. – 25. 8. Exercicie pro kněze – P. Jaroslav Brož
- 3. 9. – 7. 9. Exercicie pro ženy – P. Zdeněk Šilhánek, CSsR
- 12. 10. – 14. 10. Setkání pastoračních asistentů – P. Vladimír Málek
- 23. 10. – 27. 10. „Nalomenou třtinu nedolomí.“ (dny duchovního povzbuzení, sdílení a modlitby pro ty, kterým se momentálně jejich kříž zdá až příliš těžký) – P. Petr Beneš, CSsR
- 4. 11. – 10. 11. Exercicie pro kněze – P. Vladimír Málek
- 11. 11. – 17. 11. „Kněz a jeho osobní vztah ke Kristu“ (exercicie pro kněze) – kardinál Miloslav Vlk
- 22. 11. – 25. 11. Exercicie pro zdravotníky a pracovníky ve zdravotnictví – Mons. Aleš Opatrný
- 25. 11. – 30. 11. „Duchovní život kněze“ (exercicie pro kněze) – P. Jan Baxant
- 2. 12. – 6. 12. Exercicie Arcidiecézní charity Praha
- 6. 12. – 9. 12. „Hle, tvůj král přichází.“ (uvedení do adventní doby) – P. Petr Beneš, CSsR

Začátek exercicií je první uvedený den v 18.00 hodin. Náklady na jednotlivé kurzy jsou uvedeny na internetu.

Přihlášky jen písemně:

Exerciční dům Svatá Hora 261 80 Příbram II – 591, e-mailem ex.dum@svata-hora.cz, nebo vyplněním formuláře na <http://www.svata-hora.cz>.

Významné akce a putě

- 16. 6. – 17. 6. Korunovace (275. výročí)
- 16. 6. Vigilie slavnosti Korunovace. Mše svatá v 17.00 a v 19.30 se světelným průvodem.
- 17. 6. Slavnost 275. výročí Korunovace. Mše svatá v 6.00, 7.30. Hlavní mši svatou v 9.00 bude sloužit Mons. Marek Solczyński, papežský rada Apoštolské nunciatury v Praze, následuje korunovační průvod. Po skončení tichá mše svatá. V 13.30 pobožnost k Panně Marii. V 15.30 mše svatá. V 16.15 nešpory. Možnost získání plnomocných odpustků. K této příležitosti bude vydána stříbrná a bronzová pamětní medaile a pamětní razítko.
- 23. 6. – 10.00 Kněžské svěcení redemptoristů Romana Janáče, Jiřího Ondovčáka a Jana Sokulského v Katedrále sv. Víta v Praze.
- 24. 6. – 9.00 Společná primice novokněží
- 29. 6. Slavnost sv. Petra a Pavla. Možnost získání plnomocných odpustků.
- 15. 7. Slavnost Nejsvětějšího Vykupitele
- 1. 8. Slavnost sv. Alfonse, zakladatele redemptoristů. V 17 hodin složí své první sliby novic David Horáček.

- 5. 8. Bavorská pouť. Mši svatou v 10.30 bude sloužit emeritní biskup pasovský Franz Xaver Eder. Ve 14.30 mariánská pobožnost.
- 15. 8. Slavnost Nanebevzetí Panny Marie. Mši svatou v 10.00 bude sloužit kardinál Joachim Meisner.
- 18. 8. – 19. 8. Poutní slavnost
- 27. 8. Slavnost výročí posvěcení baziliky (1673). Možnost získání plnomocných odpustků.
- 26. 12. – 16.30 Nešpory a požehnání nových varhan za účasti pražského arcibiskupa kardinála Miloslava Vlka a apoštolského nuncia, arcibiskupa Diega Causero.

Hudba při bohoslužbách, koncerty a kulturní pořady

17. 6.	9.00	Ch. Gounod: Messe de St. Cecilie
17. 6.	14.00	Koncert. G. Bizet: Te Deum laudamus
12. 8.	17.00	III. koncert duchovní hudby: duchovní hudba pro loutnu a zpěv
19. 8.	9.00	St. Jelínek: Nanebevzetí (proprium), P. Eben: Ordinarium

Bohoslužby na Svaté Hoře

- Neděle:** 6.00, 7.30, 9.00, 11.00 a 15.30 hodin. V 15.00 hodin modlitba posvátného růžence. V 16.15 hodin zpívané nešpory.
- Pondělí - sobota:** 6.00, 7.00, 9.00 a 17.00 hodin. V 16.30 hodin modlitba posvátného růžence.
- Svatost smíření:** půl hodiny přede mši svatou. Na požádání kdykoli.
- Svatost křtu:** Je vhodné, aby rodiče křtěného dítěte absolvovali přípravu ve své farnosti.
- Svatost manželství:** Je třeba, aby se zájemci o tuto svátost o ni ucházeli u faráře v místě svého bydliště.
- Ve středu** od 18 hodin je ve farním sále katechismus pro dospělé.
- Ve čtvrtek** po odpolední mši svaté je adorace.
- V pátek** v 7.00 hodin je mše svatá obětována za dobrodince Svaté Hory a živé i zemřelé členy Matice Svatohorské.
- V sobotu** po mši svaté v 9.00 hodin je pobožnost k Panně Marii s přednesením zaslaných proseb. Prosbu můžete zasílat na adresu prosba@svata-hora.cz, vyplnit formulář na <http://www.svata-hora.cz> nebo zaslat poštou.
- V sobotu** po mši svaté v 9 hodin se ve farním sále koná setkání ministrantů. Kontakt: ministranti@svata-hora.cz
- V postní době** je křížová cesta v pátek od 16.15 a v neděli od 14.45 hodin.
- V květnu** po odpolední mši svaté denně kromě čtvrtku a neděle je májová pobožnost.
- 3. neděle v měsíci** přenáší mši svatou v 9.00 hodin Radio Proglas.

Úřední hodiny farního úřadu:

Pondělí – pátek: 9 – 12; 13 – 15.30 hodin

Svatohorské poutní muzeum

Stálá expozice a sezónní výstavy; Prodejna knih a poutního zboží

Zajišťuje: Sacromontana, s.r.o., IČ: 27363261,
DIČ: CZ27363261
Tel.: +420 318 429 943 nebo mobil +420 731 619 800
e-mail: prohlidka@svata-hora.cz

Po – So I. – III. IV. – V. VI. – VIII. IX. – X. XI. – XII.
10 – 15 9 – 16 9 – 17 9 – 16 10 – 15
Ne I. – XII. 9 – 17

Průvodcovská služba

IV. – IX. v otevírací době stálé expozice; poslední prohlídka začíná hodinu před zavírací dobou. Prohlídka areálu Svaté Hory včetně návštěvy uzavřených prostor s průvodcem.

Prohlídku větších skupin je vhodné rezervovat. Po předchozí domluvě je možné zajistit prohlídku i mimo otevírací dobu. Všechny rezervace je nutné objednávat písemně, e-mailem nebo faxem.

Prohlídka v češtině: 50,- / 30,-; cizojazyčný výklad: 70,- / 50,-; rodinné vstupné: 130,-; děti do 6 let zdarma.

SVATÁ HORA Vydává a rozšiřuje Římskokatolická farnost Svatá Hora, 261 80 Příbram II – 591, tel. 318 429 930, fax 318 429 934, e-mail: basilica@svata-hora.cz, internet: <http://www.svata-hora.cz>, PDA: <http://www.svata-hora.cz/pda>. Vychází 6x do roka. Registrační číslo MK ČR E 11719. Cena časopisu – dobrovolný dar (náklady na 1 výtisk činí 15,- Kč + poštovné). Řídí redakční rada, zodpovídá P. Stanislav Příbyl. Grafická úprava, sazba a tisk Tiskárna Prima spol. s r. o. Expedici zajišťuje Karmelitánské nakladatelství, s. r. o.

BANKOVNÍ SPOJENÍ Česká spořitelna, a. s., okresní pobočka Příbram, č. ú. 520395309/0800.
Zájemci o pravidelné odebírání pište na adresu redakce.

STAVBA NOVÝCH VARHAN NA SVATÉ HOŘE I. ETAPA - MOBILNÍ CHÓROVÝ NÁSTROJ

Jak budou nové varhany vypadat?

Nástroj se bude skládat z následujících základních modulů:

- Horní positiv s vlastní klaviaturou - 5 rejstříků
- Spodní positiv s vlastní klaviaturou – 5 rejstříků
- Podium s pedálovou klaviaturou a měchem – 1 rejstřík

Navíc bude pořízen:

- Druhý postament (spodní díl) s měchem a ventilátorem pro samostatné využití horního positivu.

Možnosti kombinace modulů:

- všechny moduly společně - dvoumanuálový positiv s pedálem
- horní positiv na vlastním postamentu, dolní positiv s pedálem - dva samostatné jednoduálové nástroje, libovolný z nich s pedálem

Rejstříková dispozice a materiály přístal:

Horní positiv:	Copula maior	8´	dřevo, krytý
	Principal	4´	Sn, od F v prospektu
	Nassat	3´	Sn, kryt
	Octava	2´	Sn
	Mixtura	3 fach	Sn
Spodní positiv:	Copula maior	8´	dřevo, krytý
	Quintadena	8´	Sn, krytá
	Flauta minor	4´	dřevo, otevřený
	Spitzflet	2´	Sn
	Quinta	1 1/3´	Sn
Pedál:	Principalbas	8´	dřevo, otevřený
Ladění:	a´ 440 Hz při 18 °C, ladící temperatura nerovnoměrná		
Rozměry (v/š/hl):	2600/1400/1825 mm		
Materiál skříně:	dub		
Povrchová úprava:	voskování, řezby částečně zlacené		
Začátek stavby:	září 2006		
Dodací lhůta:	září 2007		
Záruka:	doživotní		
Cena:	3.439.100 Kč / 114.500 € (včetně DPH)		

Potřebujeme Vaši pomoc

V tomto čísle časopisu je složenka, kterou můžete poskytnout dar na stavbu varhan. Děkujeme.

Výbor Matice Svatohorské

Kam se koliv oko vrhne,
všudy má potěšení,
všudy se nětco navrhne
co jest k obveselení:
tak jest celý svět ozdobný,
tak hojný ve vsí kráse,
že sám Bůh jemu podobný
můž učinit v svém čase.

Ó Bože, toť pravím z srdce,
žes hoden chvály velice.

Felix Kadlinský:
Zdoroslaviček v kratochvilném hájičku postavený (1665),
Chvála veselého letního času